

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 240.

Niende Session.

63de Møde.

Mandagen den 21de December Aften Kl. 7.

(Fortsat.)

D. Müller (fortsat): Hvad Sagen i Almindelighed angaaer, skal jeg ikke nærmere indlade mig derpaa, men kun gjøre en ganske kort Bemærkning. Det ærede Medlem omtalte Soretten; jeg troer, at det er almindeligt anerkjendt, at denne Ret trænger til Forstærkelse af et mere intelligent, søkhyndigt Element, men forøvrigt har den nuværende Indretning et afgjort Fortrin, det nemlig, at der ikke saa let bliver Spørgsmaal om Competence. Det er navnlig det særdeles Mislige ved Dyprettelsen af saadanne særskilte Tribunaler, at man let udsætter sig for at faae en Sag afsviist fra en Ret, naar man henvender sig til den, som ikke befindes at være den rette, og derved foraarstages Parterne megen Tidsspilde og mange Omkostninger. Jeg vil dermed paa ingen Maade sige, at Dyprettelsen af saadanne Tribunaler skulde være urimelig, men jeg antager, at en Forsamling som denne ikke saa let bør udtale sig over saadanne almindelige Spørgsmaal, forinden der foreligger et bestemt Lovudkast.

Tscherning: Der er kun et eneste Udtryk af den ærede sidste Taler, jeg vil imødegaae, og det er nemlig, at en Beslutning af Handelsstanden skulde have større Betydning for Regjeringen end en Beslutning, tagen af en af Rigsdagens Afdelinger. Handelsstanden har ikke Pungen i sin Haand og Snoren for, det har Rigsdagen, og navnlig denne For-

samling. En Beslutning herfra har altsaa saa Meget at betyde, at man siger til det ærede Ministerium: Dersom det ærede Ministerium fra nu af og til vi mødes her igjen paa Rigsdagen, ikke skulde have taget denne Sag saaledes under Overveelse, at det enten kan fremlægge et Forslag til en Lov eller give saadanne Meddelelser om Vanskelighederne ved at skaffe den tilveie, at disse Vanskeligheder maae erkjendes gyldige af Forsamlingen, saa siger man: Ifølge denne Beslutning antage vi ikke, at det nærværende Ministerium har Lyst til længere at regjere dette Land; det siger man paa den Maade, at man nægter det Midlerne til at regjere med. Jeg nægter ikke, at det er at gaae meget vidt, og jeg vilde bestænde mig paa at stemme for den Beslutning, saasnart den rammede en Sag, som jeg betragtede i sig selv som vanskelig, som i sig selv ikke kunde oversees; men jeg troer, at denne Sag er en saa gammel Sag i Verden, saa overskuelig fra alle Kanter, og saa prøvet af Mange foruden Røbmænd, at man gjerne kan sige, at Enhver, som har levet noget og været i de forskjellige Lande, hvor denne Organisation af Domstolene eksisterer, maa erkjende, at man aldeles ikke behøver at frygte, at man forlanger for Meget; man forlanger ikke et Lovforslag, som nødvendigvis skal fyldestgjøre Alt, men man forlanger Forsøg gjort paa at indføre en Sag her, som den ærede Forslagsstiller viste har nærmet sig vore Grændser, ja, paa en Maade er traadt ind over vore Grændser, forsaavidt som mange af Landets Undersaatter komme idelig i Berøring med denne Domstol og kunne blive dens Kjendelser og Domme underkastede. Jeg troer derfor, at vi meget roligt kunne følge den